

1850-06-15

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Møn

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):
Frøken G. Schouw
Den botaniske Have
København

Modtagersted:
Botanisk Have, København Ø

Omtalte personer:
J.F. Schouw
Titus Schouw
Cathrine Elisabeth Skovgaard
Georgia Skovgaard

Omtalte steder:
Hylledals Klint
Ulvsund, Danmark
København
Møns Klint

Arkivplacering:
Mappe 5 nr. 04

DOKUMENTINDHOLD

Brev fra P.C. Skovgaards sommerophold på Møn. Brevet er dateret 15. - og 16. juni. Han beskriver vejrforholdene og skønheden ved Møns Klint.

TRANSSKRIFTION

Møen d. 15de Juni 1850

Du¹ er Dog et mageløst kjært Menneske! (det er Aften kl. er omtrent 8) jeg kommer lige fra Klinten hjem, for at sætte mig til at fortælle min egen Ven lidt, saa er der just [Overstreget:lige] kommet et Brev til mig, Du velsignede Ven! Tak. jeg kom ude fra Klinten siger jeg, gid Du havde været med, det var en besynderlig, men overordentlig deilig Uvejrbelysning, tunge Skyer, som skyllede Vand ned der farvede Havet ganske mørkeblaa, og drev saa lavt, at det saa ud som om de vilde røre derved, andre Steder var Himlen lys, andre Steder glinsende Skyer, ja, slige en Luft har vi seet ofte, men nu i Forbindelse med Havet og Klinten, sommetider stod Taleren mørk, lidt efter skinnende i Solen med den umaadelig mørke Søe, og de glinsende rødgyldne Skyer i Horisonten blev ganske dunkle, og Skyerne speilede sig i Havet, kan Du troe!

Skibe som seilede ganske bange for Veiret og søgte Læ under Klinten, det 5 te kastede Anker, mens jeg stod der, (de andre var der forinden). Kronen paa det hele var dog en Regnbue, der med det ene Bue stod paa Toppen Hylledals Klint, og med det andet næsten paa Strandbredden nede under mig og inden i den den oplyste Taler; Til den anden Side laa Landet lige til Stege, i en vidunderlig deilig Solglans, og Solen speilede sig i Ulvsund, saa man næppe kunde see derpaa; O, gid det var muligt at male sligt, det er for hurtigt til at man kan fange det, og for saa vidtløftigt. Det har ellers været et farligt Veir i Dag, Regn og Storm og graat. Jeg har siddet inde hele Dagen, og tegnet indlagte til Dig, er det ikke smukke Huse, jeg haaber at faae disse malet, Veiret, ak Veiret! Det øver min Taalmodighed, den kan trænge [til] at øves, for at faae Kræfter. Jeg kjender Krathuset, det er sandt, hvad Du siger, det er ogsaa det yndigste Huus jeg har seet, det er vel alt yndigt i Danmark, og mange andre Lande, men g, jeg er ikke oplagt ●2● til at ikomme [?] et lignende, jeg er desuden alt for tilbøjelig dertil, eller var, ikke paa den barnlige uskyldige Maade [Overstreget:Du] som hos Dig, men det var blevet til en virkelig Higen, jeg fordømte det hos Andre, paa samme Tid jeg nærede det for mig selv, her er jo naturligvis ikke Tale alene om eller hvis, men hvad det [?] alle Verdens Goder, min Fred og Lykke var Gud [?] Lovet ikke flygtet, men den sad og græd i en Krog, jeg har fundet den igjen, og Gud lade mig aldrig jage den bort! Du forstaaer mig jo dog nu! kunde jeg ikke nok blive bedrøvet? men nu er jeg

sjæleglad, jeg føler jer er lykkelig og takker Gud!. Ja, g! Jeg føler ret jeg er lykkelig, jeg føler ret den Lykke at eie Din Kjærlighed, Du! Menneske! med hvem jeg skal dele Alt, og som deler Alt med mig. Du kan troe min kjære gamle Moder² holder af Dig, ogsaa hende gjør Du lykkelig; maatte jeg kunne være en Søn for Din Fader³, som Du er en Datter for min Moder²! Jeg haaber han aldrig skal fortryde sin Godhed imod mig, saa har jeg jo hans Kjærlighed. God Nat! min Allerkjæreste Ven! Kl er mange. I morgen Tidlig vil jeg skrive mere, det er et rædsomt Veir ude, Stormen suser i Træerne og Regnen pidsker paa Ruderne, det hører Du vel ikke noget til, God Nat, lev vel!

Søndag d. 16.de Juni. God Morgen! min Ven! Veiret er som iaftes og som det har været nu længe, det er virkelig lidt tungt at bære, det [har] kun været rigtig godt Veir om Formiddagen den 3de Juni, ikke en eneste smuk Aften, jeg frygter at det vil forlænge mit Ophold her, det kan dog ikke gaa an at reise hjem med uforettet Sag, og jeg mener Veiret maatte dog engang blive godt, det er jo dog Sommer vi har; Du kan troe det er Trist at sidde inde en hel Dag, man bliver saa løierlig tilmode●3● at jeg ikke engang kan skrive til Dig, saa tom, kan Du ikke nok forestille Dig det, at at sidde og see ud i den graa Luft, jeg læser [?] i Islænderens Ford, og din Faders Naturskildringer, der har jeg læst om hvilken farlig Sommer det var i 1838, jeg kan saa ogsaa godt huske den isfjor, det er ikke opbyggeligt. Idag skal jeg spise til Middag hos Præstens, jeg har været der et par Gange, det er rare venlige Folk, jeg har det hyggeligt der, Døttrene synge og spille gjerne, de synger ret Smukt, jeg tror jeg skal hilse [Overstreget:til] Dig fra hele Familien de spørger idetmindste flittig til Dig, de vilde gjerne have et Besøg af Dig, hvis Du kom herved. Hils Titus⁴ at har han Gulsot, saa faaer jeg nok en anden Sygdom, saa vi kommer til at lide sammen; jeg havde nu glædet mig til hans Besøg, og han havde glædet sig til at besøge mig, det kan vel omtrent gaa lige op mod hinanden; skulde han alligevel komme, saa lad ham tage lidt chinesiske Zinober med til mig, jeg troer at Blankensteiner har noget som er ægte og godt, han har idet mindste for lang Tid siden tilbudt mig noget. Jeg har intet Tøi, som jeg bryder mig om at faa hjem med Moder², hils hende fra mig og meddel hende af Brevene hvad Du kan, jeg havde betænkt at skrive hende til, men Du faaer det Alt sammen. Jeg har dog alligevel nu skrevet et Brev til Moder², som Du er vel saa god at levere hende. Der er saa mange Mennesker jeg synes der skulde have [?specielle] Hilsener, men der er saa mange, jeg er nødt til at slaae dem sammen i et, Allesammen Du nok ved, hils dem fra Alle her, fra Din egen Ven.
P. C. Skovgaard

Lev vel!

---

¹ Georgia

² moder

³ Fader

⁴ Titus

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 5 4

Mors 11½ Juni 1850.

Min søn, et sørgeligt Brev kommer! (At en Aften kl. 10 omkring)
jeg kommer lige fra Vinteren fjern, for at sætte mig til at fortælle
min egen Døds Lide, for at det ^{ikke} kommer at Boven til mig, du
mislige Mand Tak, i Boven midt fra Vinteren siger jeg, det
du først ved end, at det er en hvidstrolig, men overordentlig rigtig
Minrobtøjning, somme Bøger som fjællens Mand med den fine vante hand
ganske mærkelige og den fine lade at det ser ud som om de ville være
dødt, ender Bøder med fjællens Lige, ender Bøder glimrende Bøger
jællig en tufft far vi først ople, men min i fortællende med
førelse af Vinteren, sommeledes fortællende min, det efter
fjællende: Oden med den minde med Bøder, og de glim-
rende vildte Bøger i fortællende blev ganske smukke, og Bøgeren
fjællende sig i Gæst den den Bøder! Oden blev fjællende ganske
bange for Minst og fjællende de ender Vinteren, at 5te Bøder Bøder
minne jeg fortæller (at ender den Bøder) Bøder gaa det hele over
den an Bøder den med at den Bøder fortæller Bøder af Bøder
Minst og med at Bøder med gaa Bøder Bøder med min
og ender: den den Bøder taler; til den ender Bøder den Bøder
lige til Bøder i en minde Bøder Bøder, og Oden fjællende
sig i Bøder, som man mange Bøder for Bøder; og det
at den minde at minde fjællende, at at fortællende til at min
den Bøder at, og den minde. At fortællende med at
fortællende Min: den, den og Bøder og gæst, jeg fortællende med
fjællende Bøder og Bøder minde til dig, at at den minde Bøder
jeg fortællende at den den minde, men Minst, at Minst!
At over min Bøder, den den Bøder at den, fortællende
den Bøder. Jeg Bøder Bøder, at den fortællende den Bøder,
at den Bøder Bøder jeg fortællende, at den med at Bøder i
den Bøder, og mange ender den, men g, jeg er ikke Bøder

[illegible]

at jeg ikke angang den Proven til dig, som kom; den de ikke, med
forstille dig M, at at fird og som ind i den gamle Skrift; jeg efter
afgørende: Især den som, og den sidste Naturhistorisk, den
for jeg løst om fulden forlag Omme M var 1838; jeg den og for
gode fird den efter, det er ikke noget. Det jeg jeg
til Midt den to forstille; jeg for med det at for fange, det er
mange, jeg for det fird den, det er fird og fird
de fird og fird, jeg for jeg fird fird til dig for fird
de fird især fird fird til dig; de vilde fird fird
for af dig fird de den fird. Det fird, at fird
for fird, for fird jeg med den anden fird, for en
kommer til at fird fird; jeg fird min fird mig til
fird fird, og for fird fird fird til at fird mig, at
den med fird fird fird og med fird; fird fird
alligevel fird, for fird fird fird fird fird
til mig, jeg for at fird fird for fird fird fird
og fird, for fird fird fird fird fird fird fird
mange. Jeg fird fird fird fird fird fird fird
fird med fird, fird fird fird fird og med fird af
fird fird fird fird, jeg fird fird at fird fird
til fird de fird M fird fird. Jeg for fird
alligevel min fird at fird til fird, for fird er med
for god at fird fird. Det er for fird fird
mange jeg fird fird fird fird fird fird fird
de er for fird. Jeg er med til at fird den fird
at, fird fird fird fird, fird fird for fird
for, for den fird fird fird. Det er!